

Co je lepší

Rožnov, Střítež, 25.5.2014

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Žalm 84

Text: Žalm 84, 11

Nebo lepší jest den v síncích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.

Jako malý kluk jsem často chodil se svými rodiči na návštěvu „ke staříčkům na paseky“. Staříček, a byl to právě onen střítežský rodák, který se pak stal kurátorem růždeckého sboru, měl „v jizbě“ na stěně pověšený verš, myslím, že to byl jeho konfirmační a odtud si jej dodnes pamatuji: „Nebo lepší jest den v síncích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.“ Už tenkrát ve mně ten verš vyvolával příjemné pocity, protože ve staříčkově chalupě bývaly velmi vysoké prahy a já jsem na nich strašně rád sedával. A tak pro mě nebylo zatěžko si představit, že sedět u prahu Hospodinova domu je velmi příjemné.

Ovšem jistě mi dáte za pravdu, že mnohé evangelické rodiny se dnes potýkají s problémem, že pro jejich potomky, děti nebo vnoučata, jsou příjemnější spíše ty „stánky bezbožníků“ než tvrdá kostelní lavice. Možná i vy, bratři a sestry, si lámáte hlavu s tím, jak ty svoje děti přimět k chození do kostela, jak v nich vzbudit lásku k domu Hospodinovu. Mladí stále méně nacházejí cestu do shromáždění a neděle bez bohoslužeb pro ně není žádnou tragédií. Jistě vám to není lhostejné a trápíte se tím. Co v takové situaci dělat? Jak své milé přesvědčit, že ten jeden den v týdnu, ta jedna hodina strávená v kostele je lepší než jinde tisíc? Dají si říci, dají se přesvědčit? Jde to vůbec?

Rekneme si na rovinu, že to jde jen velmi těžko. Ovšem, jestliže nám naši blízcí skutečně leží na srdci a stojíme o to, abychom mohli s nimi sdílet svoji víru ve shromáždění Božího lidu, musíme si nejprve uvědomit jednu zásadní věc. Nejde v posledu o to, aby lidé chodili do kostela. Ani nejde o to, aby nás bylo v kostele víc. Jde o to, aby lidé poznali Boží lásku, aby zakusili Boží moc a přítomnost ve svém životě, a zamilovali si Pána Boha. A jestliže si zamilují Pána Boha, pak jim už nemusíme říkat, aby přišli do shromáždění, protože člověk vždycky jde tam, kam ho srdce táhne. Ovšem vzbudit víru a důvěru k Bohu v našich bližních sami nemůžeme. Můžeme jim pouze svědčit o Boží lásce. Svědčit tak, aby oni sami mohli vidět, zda se v našem životě víra osvědčuje, zda nám je k něčemu dobrému nebo ne. Chceme-li např., aby se už malé děti začaly ptát po Bohu, no tak musíme přirozeně o Bohu mluvit, nesmíme se bát otázek a nesmíme ty otázky odbýt a zamluvit. Důležitější je přitom upřímnost než správná odpověď. Když neznáme odpověď, tak řekněme: „Nevím jak to je, tápu a hledám, ale je to vzrušující!“ Předávání evangelia nemá nic společného s mentorováním a už z principu nemůže být motivováno snahou mít za každou cenu pravdu. Ten, komu zvěstujeme, se musí přesvědčit o tom, že nám jde o něj a ne o nás. Jestliže dosáhneme toho, že někdo chodí do kostela jen proto, aby neměl doma zle, pak jsme svědčili asi špatně a ničeho moc jsme nedosáhli. Svým svědectvím nesmíme člověka zranit. Pro rodiče to znamená uvědomit si, že ani děti nelze k víře nutit, protože se tím zpravidla dosáhne pravý opak, totiž že takové děti, jakmile se od rodičů oprostí, už nikdy do kostela nevkróčí. Jestliže vychováme v dítěti představu, že návštěva kostela je obtěžující nepřijemná povinnost, při první příležitosti, která se mu naskytne, se bude snažit této povinnosti zbavit jako nějakého břemene. Pak, když takové děti dorostou, tak velmi ochotně dovezou autem dědečka a babičku v neděli do kostela, počkají na ně v autě venku a zase je odvezou zpátky, protože to pro ně zůstává morální povinností, ale do kostela nevkróčí. Nemají důvod. Taková výchova se zcela minula cílem. Takto vychovaní lidé totiž nepoznali víru, která by odpovídala na jejich aktuální potřeby, otázky a problémy. Nesetkali se s vírou, která by jim v jejich starostech byla nějakou pomocí. S tou se setkají pouze tak, když jim budeme naslouchat, když popřejeme sluhu problémům a starostem svých dětí, bližních a přátel, když se budeme snažit je pochopit, poznat jejich situaci, porozumět jejich trápením a bolestem, ale určitě ne jim nabízet laciná řešení a rychlé recepty na šťastný život.

Dokud člověk vnímá víru jako něco svazujícího a omezujícího, pak o ni těžší bude mít zájem. Protože „stánky bezbožníků“ pro něho budou vypadat lákavěji a bude je považovat za to, co je „lepší“. Při svědectví a sdílení víry jde o to, na vlastní kůži poznat a zakusit, že lepší je milovat Hospodina a že lepší, užitečnější a prospěšnější je den v „síncích Hospodinových“ než tisíce jinde. Někteří rodiče vedou své děti k víře tak, že jim zakazují určité věci. Neustále dítě napomínají slovy: To nesmíš, to nesmíš... Říkají, věřící člověk nesmí to a ono, nesmí chodit tam a tam. Nesmí lhát, nesmí krást, snoubenci nesmí spolu před svatbou spát, evangelík nesmí v neděli nic dělat, nesmí chodit po hospodách, atd. To jsou všechno věci, které, když se prezentují jako zakázané ovoce, tak se zdají být mladému člověku naopak lákavé, dobré, neškodné. On nezná nic lepšího. A víra mu to „dobré“ chce vzít! Bodejt', že o takovou víru nestojí. Člověk musí poznat, že to lepší, je právě ta víra. Že lépe je poslouchat Boha než lidi. Že lepší je den v síncích Hospodinových, než jinde tisíc. Já osobně, když se mě někdo zeptá, proč věřím, proč se snažím dodržovat desatero, proč se nechávám ovlivňovat vírou v Boha, tak řeknu jednoduše: Protože je to lepší! Lepší je věřit než nevěřit. Lepší je chodit do kostela než nechodit. Lepší je držet se Božích řádů než čehokoliv jiného. Milovat Hospodina je jako šťastně se oženit nebo vdát. Držet se Božích řádů je jako konečně najít správný směr v životě, který vede ke kýženému cíli. Kdo pozná Boží lásku a zakusí, že všechno, co nám Bůh v Ježíši Kristu

dává, je z jeho lásky k nám, ten poznal něco lepšího, než co lze najít ve světě. Ten došel naplnění svých nejnvtřenějších tužeb a nežádá si už nic jiného.

Bratři a sestry, vy, kdo se trápíte nad hříchem a nevěrou kolem sebe. Pamatujte na to, že našim úkolem není lidi kárat za jejich hříchy a brát jim jejich rozkoše a slasti a hrozit jim Božím soudem. To nevede k ničemu. Svědectví víry znamená ne brát, ale naopak dávat. Nabízet. Nabídnout něco lepšího, něco, kvůli čemu je člověk ochoten vzdát se svého dosavadního způsobu života. Na nás mám být patrné, že Kristus nám za škody stojí. S lidmi, kteří neznají Boha a žijí ve světě je to úplně stejné, jako když váš pes najde někde na smetišti starou suchou kost, a myslí si, jakou nemá dobrotu. Když mu ji budete chtít vzít, tak na vás bude vrčet, štěkat a možná, že vás i pokouše. Když mu ale podáte pořádný kus masa, tak tu kost sám pustí a už si jí nebude všimát. Tak je to s lidmi, kteří nerozumí tomu, proč by se měli něčeho vzdát kvůli Bohu a sverepě hájí svůj hřích, protože ho pokládají za něco dobrého, a když jim jako věřící lidé budete říkat, aby ho vyznali a vzdali se jej, tak u nich nepochodíte a se zlou se potázete. Takovému člověku je potřeba nabídnout něco, co shledá jako lepší než co dosud měl. A taková má být naše víra v Boha. Takové má být naše společenství v Božím domě. Protože taková je Boží láska k nám.

Bratři a sestry, nyní se podívejme zpět do toho žalmu 84. Takto prožívá víru v Boha žalmista. Jako něco žádostivého, okouzujícího, co skutečně člověka naplňuje. Jen si to poslechněte znovu: „Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích ... Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pout'.“ To je přece, bratři a sestry, to nejlepší svědectví, to nejlepší vysvědčení pro víru. Když duše zmirá steskem po Hospodinu. Když upřímně vyznávám, co pro mě víra znamená.

Ale rozumějte mi dobře, tady se nemyslí, že bychom snad měli lidem ukazovat na sebe, chlubit se pevností své víry nebo slibovat bezstarostný a pohodlný život. Prof. Jaro Krivohlavý říká: My všichni jsme žebráci. Rozdíl mezi věřícím a nevěřícím je jen v tom, že věřící žebrák ví, kde dávají zdarma dobrou polévku. A živá víra se vydává tím směrem. Ale život víry rozhodně není procházkou růžovým sadem, nýbrž dost často i slzavým údolím. Ale však i to v tom žalmu máme. Žalmy jsou velice střízlivé a nepodléhají falešné euforii. Žalmista nezakrývá, že cesta víry vede i tím slzavým údolím. On to ovšem hebrejsky nazývá Dolinou balzámovníků. V hebrejštině jsou výrazy „balzámovník“ a „pláč“ téměř totožné a tak řecká Septuaginta skutečně překládá na tomto místě „slzavé údolí“. Byl to zřejmě nejobtížnější úsek na cestě do chrámu. A my čteme, že tuto Dolinu balzámovníků „včasný déšť“ halí požehnáním“. Opět je zde dvojí význam, neboť výraz pro „včasný déšť“ je totožný s výrazem „učitel“ a Septuaginta opět překládá „učitel – zákonodárce“ ji halí požehnáním“. Tedy ti, kteří se drží Božího zákona, projdou šťastně i slzavým údolím, takže, jak čteme dál: „Pokračují stále s novou silou, objeví se před svým Bohem na Sijónu.“ To slzavé údolí se jim stane studnicí nové síly a milosti díky Hospodinu a skrze spolehnutí se na něj. Tak to chápou i kraličtí, když překládají: „Ti, kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i déšť požehnání přichází.“ Mnozí se dostanou k pravé víře teprve tehdy, když si projdou nějakým tím slzavým údolím. Ale o to více je pak jejich svědectví víry opravdovější a ryzejší. A právě to, jak zápasíme ve svém životě s těžkými věcmi, a přitom se držíme Hospodina, může být silným svědectvím víry pro druhé.

Všimněte si, že žalmistovo vyznávání víry v Hospodina je velmi pozitivní. Žalmista si nemůže vynachválit Boží blízkost a pje chvalozpěv Hospodinu, který je pro něj vším. A právě toto pozitivní vyznávání, tato chvála na Hospodina je způsobem, jak se žalmistova víra dere z nitra srdce až na povrch a projevuje se až nakažlivou radostí z účasti na bohoslužbách v Božím domě. Kéž by i naše vyznávání víry mělo tento pozitivní náboj. Nemusí to být jen slova, ale i náš úsměv, náš přístup k věci, náš způsob vidění světa, který máme vepsaný v očích. To vše svědčí o tom, že „den v tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, než prodlévat v stanech svévolnosti, vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně. Hospodine zástupů, blaze člověku, jenž doufá v tebe!“ Amen.

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, vyslyš naši přímluvu za všechny naše blízké a milé, kteří nám leží na srdci. Ty víš, že ne všichni mají porozumění pro naši víru, že ne všichni jí rozumí a chápou. Prosíme tě, dej jim poznat, že věřit v tebe je mnohem lepší než se stavět proti tobě nebo být k tobě lhostejný. Myslíme na své syny a dcery, kteří, ačkoliv byli vedeni k víře, nepochopili, že víra je vzácný dar a to nejcennější dědictví. Prosíme tě, dej, abychom jim nepředávali nějakou povrchní, falešnou zbožnost, zbožnost, která je jen pro neděli, jen pro zlost, jen jako břemeno. Prosíme tě, ať tento dům není pouhou kulturní památkou, ale našim druhým domovem, kam chodíme rádi, protože se tu zvěstuje tvoje láska a milost a že tu lze načerpat ze studnice moudrosti a požehnání pro každodenní všední život. Dej, ať jsme jako jedna velká rodina třích dětí, které jsou spolu zajedno, protože mají společného Otce. Amen.*